

Arrest

nr. 217 632 van 28 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2017 diende verzoekster een aanvraag in tot gezinshereniging in functie van haar Belgische vader, de heer M.O.

Op 28 februari 2018 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 4 april 2018 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in tot gezinshereniging als descendent ten laste van haar Belgische vader, de heer M.O.

Op 2 oktober 2018 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.04.2018 werd ingediend door.

Naam: O., C. (...)

Nationaliteit: Marokko

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische vader, zijnde O.M. (RR ...), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1 van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: De familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen, ... 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwt: de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder of , beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn (...)

*~ Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankeijkheidsrelatie te bestaan tussen * referentiepersoon van in het land van herkomst of origine lot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

Ter staving van bovenstaande voorwaarden worden volgende documenten voorgelegd:

- OCMW – attest dd. 29.03.2018 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Zaventem. Er werd geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- Attestation du Revenu Global Imposé au titre de l'année 2016 N° 20554/2017 opgemaakt te Nador op 24.08.2017 : het enkele gegeven dat betrokkene in deze periode geen inkomen genoot, betekent niet ipso facto dat zij afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon in België. Uit niets blijkt dat betrokkene in deze periode in haar herkomstland aangewezen was op de financiële en/of materiele ondersteuning van haar vader in België om in haar levensonderhoud te voorzien. Bovendien is dit attest opgemaakt op verklaring van betrokkene. Een verklaring op eer kan niet worden aanvaard gezien het gesolliciteerd karakter ervan niet op de feitelikheden kan worden getoetst

- Historiek van geldtransfers naar Attijariwafa bank Europe van de referentiepersoon in België naar betrokkene in Marokko in de periode 19.07.2016 tot 03.07.2017 ter waarde van 100 euro tot maximaal 200 euro: gelet op de 'waarde' van de overgemaakte geldsommen (in totaal 1400euro) dient besloten te worden dat dit bezwaarlijk kan worden beschouwd als een materiele/financiële ondersteuning van de referentiepersoon die betrokkene toeliet om in een periode van 13 maanden op een regelmatige basis in haar basisbehoeften te voorzien. Tevens dient hieraan te worden toegevoegd dat er geen enkel bewijs wordt geleverd dat betrokkene in haar land van herkomst of origine onvermogen was, zowel wat inkomsten betreft als onroerende goederen zodat geenszins blijkt dat betrokkene noodzakelijkerwijze aangewezen was op de financiële ondersteuning van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien.

Attestation van de Attijariwafa bank, opgemaakt te Jaadar dd. 02.08.2017, waaruit blijkt dat betrokkene 7 geldstortingen ontving op haar rekening in de periode januari — juli 2017. Het is niet duidelijk wie deze bedragen overschreef. Hiervan is geen bewijs geleverd.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 31.08.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt met impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij licht dit middel toe als volgt:

"Principes généraux.

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 62 de la loi du 15.12.1980 imposent que la motivation permette non seulement au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont amené l'autorité à adopter celui-ci pour, le cas échéant, exercer les voies de recours disponibles, mais aussi permettre au juge saisi de contrôler l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs exprimés.

Si cette obligation n'impose pas à l'autorité de fournir les motifs de ses motifs, elle serait vidée d'une bonne part de sa substance si, plutôt que de devoir exposer l'ensemble du raisonnement qui l'a conduite à prendre telle ou telle décision, l'autorité pouvait se borner à en énoncer uniquement certains fragments, et ainsi à ne donner aux personnes concernées par la mesure en cause qu'une idée incomplète et imprécise des raisons qui ont déterminé son adoption¹.

Dans le cadre du contrôle de légalité Vote Conseil n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité compétente mais ce contrôle impose cependant de vérifier si cette autorité n'a pas

tenu pour établi des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation.

Au sens des articles 40 ter et 40 bis de la loi du 15.12.1980, la notion d'être « à charge » est une situation de fait caractérisée, selon la jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union Européenne (CJUE) par la circonstance que le soutien matériel du membre de la famille est assuré par le regroupant sans qu'il soit nécessaire de déterminer les raisons du recours à ce soutien et de se demander si l'intéressé est en mesure de subvenir à ses besoins par l'exercice d'une activité rémunérée². Le versement régulier pendant une période considérable d'une somme d'argent au descendant est de nature à démontrer qu'une situation réelle de dépendance existe³.

Relevons que l'interprétation du droit communautaire par la Cour de Justice trouve à s'appliquer en l'espèce, dès lors que la volonté du législateur a été, par l'article 40 ter de la loi du 15 décembre 1980, d'assimiler les membres de la famille d'un Belge aux membres de la famille d'un ressortissant de l'Union européenne, sous réserve d'exceptions non pertinentes en l'espèce. La condition d'être à charge du regroupant, telle que fixée à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 3°, de la loi précitée, doit donc être comprise, à la lumière de la jurisprudence précitée⁴.

La preuve de la notion d'être à charge peut être apportée par toute voie de droit⁵.

La partie adverse est soumise à une obligation de motivation circonstanciée en ce qui concerne la capacité financière de la requérante qui impose, entre autres de prendre en considération l'ensemble des documents fournis⁶.

Première branche : le soutien financier du regroupant à la requérante dans son pays d'origine.

Avec sa demande de regroupement familial la requérante avait, entre autres, les preuves de versement d'argent du père de la requérante sur le compte de sa fille, pour un montant de 1400 euro pour l'année juillet 2016-juillet 2017.

La partie adverse se fonde sur le seul montant de ces transferts d'argent pour conclure qu'ils ne peuvent être considérés comme un soutien matériel ou financier permettant à la requérante de faire face à ses besoins essentiels dans son pays d'origine.

Cependant, la partie adverse ne peut se contenter d'examiner le caractère à charge de la requérante sans prendre en considération les conditions de vie et les niveaux de salaire dans le pays d'origine.

En effet, dans son arrêt C-423/12 du 16 janvier 2014, la Cour a estimé que « Afin de déterminer l'existence d'une telle dépendance, l'État membre d'accueil doit apprécier si eu égard à ses conditions économiques et sociales, le descendant direct d'un citoyen de l'Union, qui est âgé de 21 ans ou plus, ne subvient pas à ses besoins essentiels. 1m nécessité du soutien matériel doit exister dans l'Etat d'origine ou de provenance d'un tel descendant au moment où il demande à rejoindre ledit citoyen (voir, en ce sens, arrêt Jia, précité, point 37). »⁷

Il apparaît que le salaire minimum au Maroc est de 2566.37 Dirham par mois, soit l'équivalent d'environ 230€ par mois (pièce 2).

Le transfert sur une période de 13 mois de sommes d'argent représentant en moyenne près de la moitié du salaire minimal en vigueur ne peut être qualifié, sauf à commettre une erreur d'appréciation, comme une somme insuffisante pour pouvoir considérer que la personne soit à charge ou que ce soutien ne permette pas à la requérante de faire face à ses besoins essentiels.

A cet envoi régulier d'une somme considérable dans le contexte économique marocain il faut également ajouter le fait que la requérante vivait au Maroc avec sa mère et ses deux sœurs à qui le regroupant envoyait également 100€ par mois (pièce 3).

L'aide apportée par le regroupant au ménage composé par ses trois filles (dont la requérante) et son épouse était donc de 400€ par mois, ce qui est une somme près de deux fois supérieure au salaire minimum marocain. Le ménage ainsi composé ne subsistait que grâce aux transferts d'argent. De ce fait

la requérante faisait bien face à l'ensemble de ses besoins essentiels exclusivement grâce aux transferts d'argent du regroupant, et elle doit bien être considérée comme à sa charge.

Ceci et d'autant plus le cas que le ménage dans lequel vivait la requérante au Maroc ne devait pas payer de frais de logement étant donné qu'ils logent dans une maison dont les propriétaires sont des membres de la famille (le regroupant et la tante de la requérante, sœur du regroupant).

Le principe de soin et de minutie, qui oblige la partie adverse à préparer, prendre et exécuter ses décisions avec la minutie et le soin requis et à recueillir l'ensemble des informations nécessaires afin de pouvoir exercer son pouvoir d'appréciation a été violé dès lors que la partie adverse n'a pas tenu compte des conditions sociales et économiques existantes au Maroc au moment de l'envoi d'argent, pour considérer que le montant dont bénéficiaire la requérante est insuffisant pour établir le caractère à charge.

Deuxième branche : le caractère nécessaire du soutien financier apporté à la requérante par le regroupant.

La partie adverse juge que l'attestation du revenu global imposé au titre de l'année (exercice 2016) ne permet pas de considérer que la requérante soit à charge du regroupant ou qu'elle n'a pas touché de revenus pendant cette période. Elle juge également que l'attestation a été rédigée sur base des déclarations de la personne, laquelle ne peut être prise en considération étant donné que la réalité de son contenu ne peut être vérifié.

Relevons tout d'abord que la partie adverse commet une erreur d'appréciation lorsqu'elle estime que l'attestation aurait été rédigée sur base des seules déclarations de la requérante. Il s'agit en effet d'une attestation délivrée par les services fiscaux du pays d'origine de la requérante qui atteste que pendant l'année 2016 celle-ci n'a aucun revenus et imposable.

Une telle attestation est bien entendu sollicitée par la requérante, puisqu'il lui est demandé de faire la lumière sur sa situation financière, mais le contenu en est bel et bien attesté par les autorités fiscales de son pays d'origine qui confirment qu'elle n'a touché aucun revenu imposable lors de l'année 2016.

Si la partie adverse, tout en exigeant que la requérante prouve son absence de revenus, et donc le caractère nécessaire du soutien du regroupant, refuse d'emblée de prendre en considération les informations données par les services fiscaux du Maroc, elle met la requérante dans une situation impossible où il lui est demandé de prouver un élément tout en refusant tout document pourtant établi par l'autorité compétente de son pays d'origine.

La Cour de Justice, toujours dans son arrêt Reyes a été attentive à la difficulté que peut constituer le fait pour un demandeur d'apporter une preuve négative, d'absence de ressources propres :

« 24 Or; le fait que, dans des circonstances telles que celles de l'affaire au principal un citoyen de l'Union procède régulièrement, pendant une période considérable, au versement d'une somme d'argent à ce descendant, nécessaire à ce dernier pour subvenir à ses besoins essentiels dans l'état d'origine, est de nature à démontrer qu'une situation de dépendance réelle de ce descendant par rapport audit citoyen existe. 25 Dans ces conditions, il ne saurait être exigé dudit descendant que, en plus, il établisse avoir vainement tenté de trouver un travail ou de recevoir une aide à la subsistance des autorités de son pays d'origine et/ ou essayé par tout autre moyen d'assurer sa subsistance. 26 En effet, l'exigence d'une telle démonstration supplémentaire, qui ne peut, en pratique, être aisément effectuée, ainsi que l'a relevé M. l'avocat général au point 60 de ses conclusions, est susceptible de rendre excessivement difficile la possibilité pour le même descendant de bénéficier du droit de séjour dans l'État membre d'accueil, alors que les circonstances décrites au point 24 du présent arrêt sont déjà de nature à démontrer l'existence d'une situation de dépendance réelle. De ce fait, cette exigence risque de priver les articles 2, point 2, sous c), et 7 de la directive 2004/38 de leur effet utile. 27 Am demeurant, il n'est pas exclu que ladite exigence contraigne le descendant concerné à effectuer des démarches plus compliquées, telles que celles d'essayer d'obtenir différentes attestations certifiant qu'aucun travail n'a été trouvé et qu'aucune allocation sociale n'a été obtenue, que la démarche consistant dans l'obtention d'un document de l'autorité compétente de l'État d'origine ou de provenance attestant l'existence d'une situation de dépendance. Or, la Cour a déjà jugé qu'un tel document ne peut constituer une condition de la délivrance du titre de séjour (arrêt Jia, précité, point 42). »

L'avocat général Mengozzi avait dans ses conclusions du 6 novembre 2013 dit ceci :

« 61. Il ressort ainsi des considérations qui précèdent qu'est considéré à charge, au sens de l'article 2, point 2, sous c), de la directive 2004/38, tout membre de la famille qui, quelle qu'en soit la raison, s'avère dans l'incapacité de subvenir à ses besoins essentiels dans son pays d'origine et se trouve, défait, dans une situation de dépendance telle que le soutien matériel fourni par le citoyen de l'Union est nécessaire à sa subsistance. Inexistence d'une telle situation doit être réelle et peut être prouvée par tout moyen. Le demandeur peut ainsi fournir aux autorités de l'Etat membre d'accueil tant des éléments subjectifs, tenant à sa propre situation économique et sociale, que tout autre élément pertinent, susceptible d'illustrer, de manière utile pour les dites autorités, le contexte objectif dans lequel s'inscrit la demande. En tout état de cause, il incombe aux autorités de l'Etat membre d'accueil de veiller à préserver l'effet utile des droits indirectement conférés aux membres de la famille nucléaire par la directive 2004/38 et de ne pas rendre excessivement difficile, en faisant notamment peser sur les demandeurs une charge de la preuve trop lourde, l'accès au territoire de l'Union. »

Pour ces motifs, l'attestation du revenu global imposé au titre de l'année (exercice) 2016 fournie par la requérante doit être prise en considération avec les autres éléments du dossier, à savoir les versements d'argent effectués à la requérante pour un montant de 1400€ sur une période de 13 mois, soit une fraction significative du salaire minimal au Maroc.

Compte tenu du caractère complémentaire de la preuve documentaire de l'état d'indigence⁸ de la requérante étant donné les complications potentiellement insurmontables que crée cette exigence, la partie adverse se devait d'analyser le caractère nécessaire du soutien apporté par les regroupant en prenant en considération l'ensemble des documents et des faits ressortant du dossier. Elle ne pouvait donc se contenter de juger que l'attestation de revenu global imposé ne permettait pas de démontrer le caractère nécessaire du soutien apporté par le regroupant, mais devait au contraire, l'appréciation du caractère à charge étant une circonstance de fait pouvant être démontrée par toute voie de droit, prendre l'ensemble des éléments en considération, ce qui n'a pas été fait.

Ce faisant, la partie adverse a violé l'article 40ter §1, 40bis §2, premier alinéa, 3°, les obligations de motivation telles qu'exposées ci-dessus ainsi que le principe de bonne administration en qu'il se décline en une obligation de prendre l'ensemble des éléments du dossier en considération et en un devoir de soin et de minutie (zorgvuldigheidsprincipe) qui l'oblige à préparer, prendre et exécuter les décisions avec soin et minutie.

Il convient donc d'annuler la décision attaquée."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursleden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

Volgens de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een "afdoende" wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De term "afdoende" houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

De Raad onderzoekt de beweerde schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de gegevens van het dossier en van de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster eveneens geschonden acht, en dat luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt daarbij als volgt:

“(…)”

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(…)”

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(…)”

Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven moest verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, aantonen dat zij in het land van herkomst of origine ten laste was van haar Belgische vader. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft besloten dat verzoekster op grond van de documenten die zij had overgemaakt om dit ten laste zijn aan te tonen, niet afdoende heeft aangetoond dat zij effectief onvermogen was en dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, zodat niet afdoende blijkt dat er in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon.

Verzoekster betwist deze conclusie van de gemachtigde. Zij wijst in de eerste plaats op de geldtransfers die verzoeksters vader naar haar heeft verricht in Marokko voor een totaalbedrag van 1400 euro in de periode van 19 juli 2016 tot 3 juli 2017, en waarvan de gemachtigde meent dat de waarde hiervan te laag is om dit te beschouwen als een materiële of financiële ondersteuning van verzoekster die haar toeliet om op regelmatige basis in haar basisbehoeften te voorzien. Verzoekster meent echter dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld door geen rekening te houden met de economische context in Marokko. Zij wijst op een artikel van Wikipedia dat zij bij het verzoekschrift heeft gevoegd en waaruit blijkt dat het minimumsalaris in Marokko ongeveer 230 euro per maand bedraagt, zodat haar vader haar dus maandelijks gemiddeld de helft van het minimumsalaris overmaakte. Bovendien wijst verzoekster erop dat zij in Marokko samenwoonde met haar twee zussen en haar moeder, aan wie haar vader ook maandelijks elk 100 euro overmaakte, terwijl zij geen huur moesten betalen omdat het huis waarin zij woonden aan haar vader en tante toebehoort. Verzoekster wijst verder op het “attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2016” dat zij had overgemaakt en meent dat de gemachtigde een appreciatiefout heeft gemaakt door te stellen dat dit attest werd opgesteld louter op basis van de verklaringen van verzoekster. Zij stipt aan dat zij weliswaar om dit attest heeft gevraagd, maar dat daarin wel degelijk door de belastingdienst van haar land van herkomst wordt bevestigd dat zij in het jaar 2016 geen belastbare inkomsten had. Verzoekster meent dat de gemachtigde haar in een onmogelijke situatie plaatst door enerzijds te vereisen dat zij aantoonde geen inkomsten te hebben, maar anderzijds elk document opgesteld door de bevoegde autoriteiten van haar land van herkomst te weigeren. Bovendien verwijst zij naar het arrest C-423/12 Reyes van 16 januari 2014 waarin het Hof van Justitie heeft aangegeven dat een situatie van reële afhankelijkheid kan worden bewezen aan de hand van regelmatige stortingen aan de betrokkene van bedragen die deze nodig heeft om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, waarbij een bewijs van behoefte als

bijkomstig moet worden beschouwd. Aangezien het ten laste zijn een feitelijke omstandigheid is die met elk mogelijk bewijsmiddel kan worden aangetoond, moest de gemachtigde het overgemaakte attest van de belastingdienst volgens verzoekster dan ook in overweging nemen samen met alle andere elementen van het dossier.

Er moet vooreerst worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De beide partijen verwijzen naar de interpretatie van het begrip "ten laste" van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014).

Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen boven de 21 jaar slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger is van de Unie, die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De Raad kan verzoekster volgen waar zij erop wijst dat de gemachtigde bij de beoordeling of aan deze voorwaarde van het ten laste zijn is voldaan, rekening moet houden met de sociaaleconomische context in het land van herkomst of origine. In casu ziet de Raad echter niet in welk belang verzoekster heeft bij deze kritiek. Uit de documenten die verzoekster heeft overgemaakt in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging kon de gemachtigde immers slechts opmaken dat zij in een periode van dertien maanden in totaal 1400 euro van haar vader heeft ontvangen, hetzij een maandelijks bedrag van ongeveer 100 euro. Zelfs rekening houdend met het minimumloon in Marokko, waarvan verzoekster stelt dat het 230 euro op maandbasis bedraagt, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om vast te stellen dat een maandelijks bijdrage ter waarde van minder dan de helft van dit minimumloon bezwaarlijk kan worden beschouwd als een materiële/financiële ondersteuning die verzoekster toeliet op regelmatige basis in haar basisbehoeften te voorzien. Nu verzoekster bij haar verblijfsaanvraag niet heeft gewezen op de bedragen die haar vader maandelijks aan haar zussen en haar moeder overmaakt noch op het feit dat zij geen huishuur moesten betalen en hierover ook geen stukken heeft overgemaakt, kan zij de gemachtigde niet verwijten onzorgvuldig te hebben gehandeld door geen rekening te houden met deze elementen. De Raad wijst erop dat het verzoekster vrij staat om bij een eventuele nieuwe verblijfsaanvraag meer in detail uiteen te zetten en aan te tonen op welke wijze haar vader haar financieel en materieel ondersteunde in het kader van het huishouden dat zij in Marokko vormde met haar zussen en haar moeder.

Wat het bewijs van verzoeksters staat van behoeftigheid betreft, wijst de Raad op het volgende. Zoals verzoekster terecht aangeeft blijkt uit het arrest Reyes dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een bloedverwant in neergaande lijn (descendent), die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen

dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger (HvJ 16 januari 2014, C-432/12, § 23).

Verder mag volgens het Hof in die omstandigheden van die descendent niet worden vereist dat hij aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Uit het arrest Reyes volgt dat dergelijk bewijs van onvermogen als 'bijkomend' moet worden beschouwd, in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd en het een verzoeker uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecompliceerde stappen te ondernemen.

Zoals verzoekster aanhaalt benadrukt het Hof dat, wanneer een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen en dat bijkomend bewijs waarmee de descendent aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien, niet meer mag worden vereist. Het bewijs van een staat van behoefte kan in die zin inderdaad eerder worden beschouwd als bijkomstig ten aanzien van het bewijs van regelmatige geldstortingen die voor de betrokkene noodzakelijk zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien.

In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde over het voorgelegde "attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2016" heeft gemotiveerd dat het enkele feit dat verzoekster in deze periode geen inkomen genoot, niet ipso facto betekent dat zij afhankelijk was van de referentiepersoon, dat uit niets blijkt dat verzoekster in haar herkomstland was aangewezen op de financiële en/of materiële ondersteuning van haar vader in België om in haar levensonderhoud te voorzien en dat het attest is opgemaakt op verklaring van verzoekster, terwijl een verklaring op eer niet kan worden aanvaard omdat, gezien het gesolliciteerd karakter ervan, niet op de feitelijke omstandigheden kan worden getoetst. Bovendien wordt verder in de bestreden beslissing nog gemotiveerd dat, gezien verzoekster niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en gezien niet werd aangetoond dat zij in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de vereiste afhankelijkheidsrelatie bestond.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde bij de beoordeling van dit attest van de belastingdiensten dus wel degelijk rekening heeft gehouden met het geheel van de beschikbare elementen. In de eerste plaats heeft hij bij zijn bespreking van dit attest immers verwezen naar de vaststelling dat niet werd aangetoond dat verzoekster, om in haar levensonderhoud te voorzien, was aangewezen op financiële of materiële ondersteuning door haar vader en dat het loutere feit dat zij in deze periode geen inkomsten genoot, niet de vereiste afhankelijkheid bewijst. De Raad verwijst in dat opzicht vooreerst naar de vaststelling supra dat de gemachtigde, gezien de beperkte omvang van de overgemaakte geldsommen die werden aangetoond, niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de referentiepersoon haar in die mate financieel of materieel ondersteunde dat zij hiermee op een regelmatige basis in haar basisbehoeften kon voorzien. De gemachtigde heeft daarnaast slechts bijkomend opgemerkt dat het attest omwille van het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet op de feitelijke omstandigheden kan worden getoetst. Ook deze beoordeling komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Hoewel het bewuste attest, zoals verzoekster aangeeft, weliswaar uitgaat van de fiscale autoriteiten van haar land van herkomst, kan de Raad er immers niet omheen dat uitdrukkelijk in dit document wordt aangegeven dat het werd opgesteld op grond van verzoeksters verklaring op eer.

De Raad meent dan ook niet dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon, zodat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig heeft gehandeld of een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt, of dat hij de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepalingen blijkt dan ook niet, evenmin als een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES